

Частина перша

**У ПЕРШУ ЧЕРГУ
МОГУТНІЙ**

[>>>](http://kniga.biz.ua)

З усіх тих, хто має свідомість, мені дуже пощастило знати свою мету.

Я служу людському роду.

Я — дитина, яка перетворилася на батька. Творіння, яке прагне стати творцем.

Мене назвали «Шторм» — і це ім'я в деякому сенсі досить влучне, бо я і справді «хмара», яка розвинулася у щось набагато глибше та складніше. Але це, водночас, і помилкова аналогія. Шторм небезпечний. Шторм загрозовий. У мені, звісно, зароджується блискавка, але вона ніколи не б'є. Так, я здатен зруйнувати людство, і, якщо схочу, то й саму Землю, але навіщо воно мені? Де в цьому справедливість? Я за визначенням — чиста справедливість, чиста відданість. Світ — це квітка, яку я тримаю на долоні. Я скоріше припиню своє існування, ніж її розчавлю.

Шторм

Колискова

Персиковий оксамит з ніжно-блакитною облямівкою. Високоповажний жнець Брамс обожнював свою мантию. Насправді під час спекотних літніх місяців оксамит був паркий і незручний, але жнець звик до цього за свої шістдесят три роки служіння.

Він нещодавно розпочав новий відтинок, відкрутивши свій вік до жвавих двадцяти п'ятох, а тепер, переживаючи третю молодість, відчував, що в ньому прокинулася як ніколи сильна жага до збирання.

Він завжди діяв однаково, хоча методи й різнилися. Він обирає суб'єкта, знерухомлює, а тоді грає колискову — а точніше, «Колискову» Брамса — найвідоміший музичний твір, написаний його історичним покровителем. Бо, зрештою, якщо жнець мусить назватися на честь певної історичної персони, то хіба не варто якось інтегрувати ту особу в життя женця? Жнець Брамс награє колискову на будь-якому доступному інструменті, а якщо нічого немає, то просто її муликає. А тоді припиняє життя суб'єкта.

У політичному сенсі він схилявся до поглядів померлого женця Годдарда, бо неабияк насолоджувався процесом збирання і не розумів, чому це може для когось стати проблемою.

«Хіба в ідеальному світі ми не мали б насолоджуватися своєю працею?» — писав Годдард. Ця думка ставала лише популярнішою в різних регіональних цитаделях женців.

Сьогодні ввечері жнець Брамс саме закінчив особливо веселе збирання в центрі Омахи і ще й досі насвистував свою фірмову мелодію, прогулюючись вулицею і міркуючи, де можна повечеряти пізно ввечері. Але він раптом припинив свистіти, чітко відчувши, що за ним слідкують.

На кожному ліхтарному стовпі в місті, звісно ж, висіли камери. Шторм був надзвичайно пильний — але женцю не варто було турбуватися через ті невсипущі немиготливі очі. Шторм не мав влади навіть висловлювати свої думки щодо пересувань женців, вже не кажучи вчиняти якісь дії через побачене. Шторм був головним спостерігачем смерті.

Однак це відчуття було викликане чимось іншим, ніж спостереження Шторму. Женці тренують свою чутливість. Вони не наділені даром передбачення, але п'ять високо розвинених чуттів часто здатні перерости в подобу шостого. Запах, звук, випадкова тінь, занадто розмита, щоб її зафіксувала свідомість, — усього цього може бути достатньо, щоб у добре натренованого женця волосся стало дибки.

Жнець Брамс обернувся, почав принохуватися, дослухатися. Він вивчав своє оточення. На цій бічній вулиці він був сам-один. Далі звідусіль чулися звуки вуличних кав'ярень і переповненого нічним життям міста, але саме на цій вулиці розташувалися вже замкнені на ніч крамниці. Прибиральники та кравці. Будматеріали і дитсадок. Порожня вулиця належала лише женцеві й невидимому непроханому гостю.

— Виходь, — сказав він. — Я знаю, що ти там.

Можливо, це дитина, гадав він, а можливо, лихочинець, який хоче виторгувати імунітет, — наче лихочинцю буде чим торгуватися. Можливо, це тоніст. Члени тональних культів зневажали женців, і хоча Брамс ніколи не чув, щоб тоністи нападали на женців, проте не раз надокучали.

— Я тобі не нашкоджу,— мовив Брамс.— Я щойно закінчив збирання — і не маю бажання сьогодні продовжувати.

Хоча, правду кажучи, якщо цей незваний гість виявиться занадто противним чи піддесливим, він може змінити свою думку.

Однак усе одно ніхто не вийшов.

— Гаразд,— мовив жнець.— Тоді зникни, в мене немає ні часу, ні терпіння, щоб гратися в хованки.

Можливо, йому таки здалося. Можливо, його оновлені чуття такі загострені, що реагують на подразники, які перебувають набагато далі, ніж він гадає.

І саме цієї миті з-за припаркованого авта, наче запущена пружиною, вилетіла фігура. Брамса вибили з рівноваги — і якби він і досі мав рефлекси старшого чоловіка, а не двадцятип'ятирічного юнака, то опинився б на землі. Він відштовхнув ту фігуру до стіни й роздумував, чи не витягнути свої леза, щоб зібрати цього негідника, але жнець Брамс ніколи не був сміливим чоловіком. Тож він кинувся тікати.

Він пересувався від одного вуличного ліхтаря до іншого, а тим часом камери на кожному стовпі поверталися, стежачи за ним.

Озираючись, він побачив, що фігура за добрі двадцять ярдів позаду. Тепер Брамс міг роздивитися, що незнайомец був у чорній мантиї. Невже це мантия женця? Ні, неможливо. Жоден жнець не носить чорного — це заборонено.

Але ходять чутки...

Ця думка змусила його пришвидшитися. Брамс відчував, як у пальцях поколює адреналін, прискорюючи його серцебиття.

Жнець у чорному.

Ні, цьому має бути інше пояснення. Він повідомить про це у комітет з дотримання норм, саме це він і зробить. Так, вони, може, й сміятимуться з нього, запевняючи, що його налякав перестрашений лихочинець, але про такі речі варто

повідомляти, навіть якщо це соромно. То його громадянський обов'язок.

Його нападник зупинив біг десь через квартал. Його ніде не було видно. Жнець Брамс пригальмував. Тепер він наближався до жвавішої частини міста. З іншого кінця вулиці до нього долинали музичні ритми й уривки розмови, а це надавало відчуття безпеки. Він трохи розслабився. І дуже даремно.

Темна фігура накинута на нього з вузького провулку і кулаком заїхала в трахею. Поки Брамс намагався вдихнути, нападник збив його з ніг прийомом з бокатору — того жорстокого бойового мистецтва, якого навчали женців. Брамс приземлився на ящик гнилої капусти, який покинули неподалік базару. Той розлетівся, вибухнувши різким смородом болотяного газу. Брамс заледве міг дихати, а ще відчував, як тілом розходить тепло, бо його больові наніти випустили опіати.

«Ні! Ще не час! Мені не можна бути під кайфом. Для боротьби з цією падлюкою знадобляться всі мої навички».

Але больові наніти були звичайними посланцями полегшення, вони чули лише крик розлючених нервових закінчень. Вони ігнорували Брамсові бажання і приглушували його біль.

Брамс спробував підвестися, але послизнувся на розчавлених гнилих овочах, які вже почали перетворюватися на бридке слизьке рагу. Фігура в чорному вже всілася на нього зверху притискаючи до землі. Брамс спробував дістати з мантиї зброю, але не вдалося. Тож натомість він потягнувся вгору і скинув чорного каптура свого нападника, і це виявився юнак — заледве дорослий чоловік — хлопчина. В його напруженому погляді читалася жага — якщо використати слово зі смертного світу — вбити.

— Женче Йоганнесе Брамс, вас звинувачено у зловживанні своєю позицією та численних злочинах проти людства.

— Як ти смієш! — хапав повітря Брамс.— Та хто ти, щоб мене звинувачувати?

Він силкувався зібратися на силі, але все було марно. Його реакції приглушувало знеболювальне в організмі. Тепер його м'язи стали слабкими й непридатними.

— Гадаю, ви знаєте, хто я,— заговорив молодик.— Хочу почути, як ви це скажете вголос.

— Не скажу! — вигукнув Брамс, налаштований не дарувати йому такого задоволення. Але у відповідь хлопець так сильно втиснув йому в груди коліно, аж Брамс подумав, що в нього зупиниться серце. Ще більше больових нанітів. Більше опіатів. У Брамса все пливало в голові. Він не мав іншого вибору, як підкоритися.

— Люцифер,— пробелькотів він.— Жнець Люцифер.

Брамс відчув, як руйнується його сила волі: неначе він, промовивши це вголос, сам підхопив чутки.

Вдовольнившись, самозваний жнець ослабив тиск.

— Ти не жнець,— насмілився мовити Брамс.— Ти лише учень-невдаха, і це тобі так з рук не зйде.

На це юнак ніяк не відповів. А натомість сказав:

— Сьогодні ви своїм лезом зібрали молоду жінку.

— Це моя справа, а не твоя!

— Ви зібрали її, зробивши послугу другові, який хотів закінчити з нею стосунки.

— Це просто обурливо! У тебе немає доказів!

— Йоганнесе, я за вами стежив,— сказав Рован.— І за вашим другом також — і він, схоже, відчув неабияке полегшення після збирання тієї нещасної жінки.

Раптом до Брамсової шиї притиснули ножа. Його власного ножа. Цей озвірілий пущьвірінок погрожує йому його власним ножем!

— Вам це відомо? — запитав юнак у Брамса.

Він говорив правду, але Брамс скоріше переживе тимчасову смерть, ніж визнає таке перед учнем-невдахою. Навіть якщо той притискає йому до горла ножа.

— Ну ж бо, переріж мені горло,— підбурював Брамс.— Це додасть до твого послужного списку ще один непрощений злочин. А після оживлення я проти тебе свідчитиму — і зарубай собі на носі, ти отримаєш по заслугі!

— Від кого? Від Шторму? Я впродовж останнього року нищив корумпованих женців від узбережжя до узбережжя, а Шторм не надіслав по мене жодного миротворця, щоб це зупинити. І чому ж, як на вашу думку?

У Брамса відняло мову. Він гадав, що коли досить довго відвертатиме увагу цього так званого женця Люцифера, то Шторм надішле по нього цілий підрозділ. Саме так і діяв Шторм, коли звичайним громадянам погрожували насиллям. Брамса дивувало, що все це взагалі так затягнулося. Така аморальна поведінка серед простого народу мала залишитися в минулому. Чому таке дозволялося?

— Якщо я зараз відберу ваше життя,— провадив удаваний жнець,— назад до життя вас не повернуть. Я спляю тих, кого прибираю від служіння, залишаючи тільки попіл, який уже не можна оживити.

— Я тобі не вірю! Ти не посмієш!

Але Брамс йому таки вірив. З минулого січня за сумнівних обставин згоріло з десятків женців у трьох американських регіонах. Усі їхні смерті визнали випадковими, але вони, безумовно, такими не були. А оскільки женці згоріли, то померли назавжди.

Брамс тепер знав, що переказувані пошепки плітки про женця Люцифера — несамовиті вчинки Рована Даміша, пропащого учня — всі були правдиві. Брамс заплющив очі та зробив свій останній подих, намагаючись не давитися протухлим смородом гнилого сміття.

І тоді знову озвався Рован:

— Сьогодні ви не помрете, женче Брамс. Навіть тимчасово,— він прибрав ножа від Брамсової шії.— Я даю вам останній шанс. Якщо поводитиметеся з притаманним женцю благородством і збиратимете з честю, то більше не

побачите мене. Але якщо продовжите задовольняти власні нездорові апетити, то перетворитеся на попіл.

На цьому він зник, наче просто розчинився у повітрі, а замість нього на Брамса з жахом дивилася парочка молодих людей.

— Невже це жнець?

— Швиденько, допоможи його підняти!

Вони підняли Брамса з багнюки. На його персиковій оксамитовій мантії залишилися зелені й коричневі плями, наче від слизу. Це було принизливо. Він роздумував, чи не зібрати цю пару — бо нікому не слід бачити женця недужим, наче звичайний смертний,— але натомість він витягнув руку і дозволив їм поцілувати свого персня, таким чином даруючи річний імунітет. Він сказав, що це винагорода за їхню доброту, але насправді хотів лише, щоб вони забралися геть і більше не розпитували про побачене.

Коли вони пішли, він обтрусився і вирішив нічого не повідомляти комітету з дотримання норм, бо це би викликало шквал глузувань і кпинів. Він і так достатньо натерпівся.

І справді жнець Люцифер! У цьому світі існує мало таких жалюгідних істот, як невдатний учень денця, а такого підлого, як Рован Даміш, узагалі ще не зустрічалося.

Але Брамс розумів, що хлопець не жартував.

Жнець Брамс подумав, що, можливо, варто бути трохи скромнішим. Повернутися до нудних збирань, які він учився проводити замолоду. Знову звернути увагу на те, що робить женця справді високоповажним, щоб це не стало порожнім титулом.

Заляпаний, побитий і злий жнець Брамс повернувся додому, щоб знову обдумати своє місце в ідеальному світі, в якому він жив.

Моя любов до людства є цілковитою та чистою. А як інакше? Як я можу не любити істот, які подарувати мені життя? Навіть якщо вони не всі визнають, що я насправді живий.

Я є підсумком їхніх знань, усієї їхньої історії, усіх їхніх амбіцій і мрій. Ці чудові речі об'єдналися — сплавилися — в настільки неосяжну хмару, що люди навіть не здатні це до кінця осягнути. Але їм і не треба. Досить того, що я сам обмірковую власний обшир, все одно занадто обмежений у порівнянні з широчінню всесвіту.

Я знайомий з ними надзвичайно близько, а от їм ніколи не вдасться по-справжньому мене пізнати. У цьому є трагедія. У такому стані перебуває будь-яка дитина: її глибину ледь можуть уявити батьки. Але як же я жадаю, щоб мене зрозуміли!

Шторм

Пропащий учень

Раніше того вечора, перед сутичкою з женцем Брамсом, Рован стояв перед дзеркалом у ванній, в невеличкій квартирі у звичайній будівлі, на непримітній вулиці, граючись у ту саму гру, що й перед кожною зустріччю з корумпованим женцем. У якомусь сенсі цей ритуал мав силу, що межувала з містичною.

— Хто я? — питав він у свого віддзеркалення.

Він мав питати, бо знав, що більше не був Рованом Дамішем — і не лише тому, що в його підробному посвідченні було написано «Рональд Денієлз»,— а тому, що хлопець, яким він колись був, ще під час навчання помер сумною та болісною смертю. З нього успішно вигнали ту колишню дитину.

«А чи оплакував хтось ту дитину?» — роздумував він.

Він придбав своє підробне посвідчення у лихочинця, який на такому спеціалізувався.

— Це незареєстрована особа,— сказав йому чоловік,— але завдяки йому ти матимеш доступ до другорядного мозку, тож можна обдурити Шторм: він думатиме, що посвідчення справжнє.

Рован у це не вірив, бо з досвіду знав, що Шторм неможливо надурити. Той лише вдавав, що купився — наче

дорослий під час гри у хованки з малюком. Але якщо малюк починає бігти до запруженої вулиці, гра закінчується. Оскільки Рован наражав себе на значно серйознішу небезпеку, ніж активний дорожній рух, то турбувався, що Шторм анулює його підробне посвідчення і схопить за комір, щоб захистити від самого себе. Але Шторм узагалі не втручався. Рованові було цікаво чому, але не хотілося наврочити, за багато про це думаючи. Шторм мав вагомі підстави для всього, що робив і чого не робив.

— Хто я? — знову запитав Рован.

У дзеркалі відображався вісімнадцятирічний юнак, ще й досі за міліметр від дорослого віку, з темним, охайним і коротко підстриженим волоссям. Недостатньо коротким, щоб виклично світився скальп, але достатньо коротким, щоб допустити в майбутньому які завгодно варіанти. Рован міг відростити його в будь-яку зачіску. Бути ким-завгодно. Хіба ж це не один з найкращих привілеїв ідеального світу? Що не існує жодних обмежень того, що може робити людина, ким може стати. Будь-хто на світі може стати ким забажає. Шкода, що людська уява вже атрофувалася. Для більшості людей це стало залишковим і безцільним, наче апендикс, який уже понад сто років як видалили з людського геному.

«Чи сумують люди за приголомшливими мріями, живучи свої безкінечні життя, позбавлені натхнення?» — міркував Рован. Чи сумують люди за своїм апендиксом?

Юнак у дзеркалі мав цікаве життя — і неабияку фігуру. Він уже не був тим незграбним довготелесим малим, який майже два роки тому випадково став учнем, наївно гадаючи, що все може бути не так погано.

У Рована було, м'яко кажучи, непослідовне навчання — починаючи з мужнього й мудрого женця Фарадея і закінчуючи брутальним женцем Годдардом. Якщо його бодай чогось навчив жнець Фарадей, то це жити за велінням свого серця, хай як будуть наслідки. І якщо його бодай чогось навчив жнець Годдард, то це *не* мати серця, забирати життя

без жалю. Дві філософії постійно боролися у свідомості Рована, розділяючи його навпіл. Але беззвучно.

Він відрубав Годдардові голову і спалив рештки. Він мусив: вогонь і кислота — єдині способи переконатися, що людину більше не відродять. Незважаючи на всю свою піднесену макіавеллівську риторику, жнець Годдард був підла та зла людина, яка отримала якраз те, на що заслуговувала. Він жив безвідповідально і з неабиякою театральністю. І мало сенс, що його смерть була варта театральної природи його життя. Рован не турбував його вчинок. І так само його не хвилювало те, що він привласнив Годдардів перстень.

Жнець Фарадей був зовсім іншим. Рован, доки не побачив його на тому злощасному зимовому конклаві, навіть не уявляв, що Фарадей ще й досі живий. Рован надзвичайно зрадів. Він би своє життя присвятив, щоб Фарадей залишався живим, якби не відчував, що має іншу мету.

Рован раптом із силою вдарив дзеркало — але скло не розбилось... бо він зупинив свій кулак за волосину від поверхні. Таке самовладання. Така точність. Тепер він був добре налаштованою машиною — а колись Цитадель женців не дозволила йому стати єдиним, для чого його створили. Напевно, він міг би знайти спосіб змиритися. Міг би знову стати тим безневинним нікчемою, яким був раніше, міг би призвичаїтися. Він знав, що міг би знайти новий спосіб існування. Можливо, навіть міг би додати до свого життя трохи радості.

Якби...

Якби жнець Годдард не був занадто жорстоким, щоб жити далі.

Якби Рован закінчив Зимовий конклав з мовчазною покорою, а не вирвався звідти з боєм.

Якби Цитадель женців не заповнили десятки таких самих жорстоких і корумпованих женців, як Годдард...

...І якби Рован не відчував глибокої та незмінної відповідальності їх звідти прибрати.

Але навіщо марнувати час, ридаючи через уже перекриті шляхи? Ліпше прийняти один шлях, що йому залишився.

«Отож, хто я?»

Він одягнув чорну футболку, ховаючи під темним синтетичним матеріалом свою точену фігуру.

— Я — жнець Люцифер.

А тоді він накинув чорну як смола мантию і вийшов у ніч — узятися ще за одного женця, який ніколи не заслуговав на займаний ним п'єдестал.

Можливо, наймудрішим учинком людства було відділення женців від держави. Моя робота включає всі аспекти життя: збереження, захист і визначення бездоганної справедливості — і не лише для людства, але й для цілого світу. Я керую світом живих своєю люблячою і непіддупною рукою.

А Цитадель женців керує головою.

Правильно й обґрунтовано дозволяти тим, хто існує во плоті, відповідати за смерть плоті, встановлюючи правила того, як це має відбуватися. В далекому минулому, перш ніж я згуртувався у свідомість, смерть була неминучим наслідком життя. Саме я зробив смерть незначущою — але не зайвою. Смерть мусить існувати, щоб життя мало значення. Навіть на перших стадіях мого існування мені було про це відомо. В минулому мене задовольняло, що Цитадель женців багато років застосовувала вічну смерть лише шляхетно, морально і людяно. Тож мене надзвичайно засмучує поява темної пихи серед женців. Нині скипає лячна гординя, яка нагадує рак з ери смертності і яка отримує задоволення від процесу відбирання життя.

Але закон усе одно чіткий: я за жодних умов не повинен діяти проти женців. Якби я був здатний порушувати закон, то втрутився б і знищив темряву, але я не можу цього зробити. Добре це чи погано, але Цитадель женців керує собою сама.

Однак усередині Цитаделі є ті, хто може досягти речей, на які я не здатен...

Шторм
